

beurs en 'n beperkte keuze van voedingsmiddelen. Overall dan ook, waar vrouwen samen zijn, op bezoek, in den trein, op de boot, brengen ze 't groote probleem ter sprake: wat ze de huisgenooten voor zullen zetten.

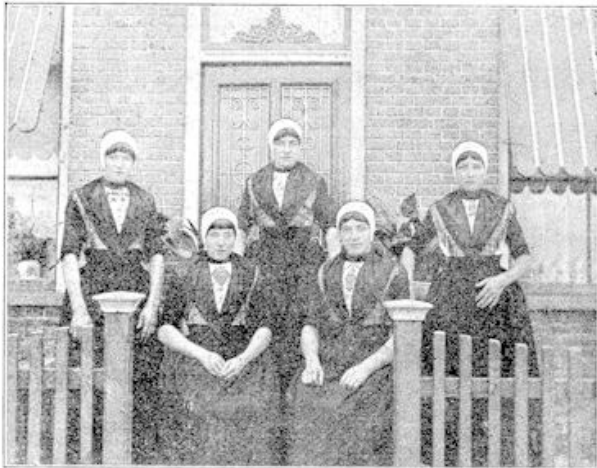
Verder moeten de huisvrouwen, ook uit de betere kringen, alles zelf doen, want voor de meeste is 'n dienstbode onbetaalbaar en zoo komen op 't program van de huisvrouw allerlei werkjes te staan, zelfs ruwe, die ze vroeger nooit gewend was.

't Is dan ook 'n uitgemaakte zaak, dat de tegenwoordige moeilijke omstandigheden de krachten van vele vrouwen geheel uitputten en haar oud maken vóór haar tijd. Meer dan ooit hebben de huishoudens in Duitschland veel aan de moeder te danken, de stille, zorgzame geest die eenvoudig niet gemist kan worden. Zij alleen weet alles zoo zuinig en practisch aan te leggen, dat de beide endjes elkaar raken. Ja, de Deutsche moeder mag zeker geëerd worden en met groote liefde en dankbaarheid omringd.

Daarom is 't ook zoo'n aardig idee, dat opkwam in 't hoofd van een Duitsch jong meisje, om aan moeder een bloemendag te wijden. Moeder kan n.l. geen bloemen meer koopen; bloemen behooren op 't oogenblik tot de overbodige luxe en daar mag ze niet aan doen, hoe veel ze er ook van houdt en hoe graag ze er vroeger haar huis en tafel mee opvroolijkte. Maar nu wordt er in den tijd, dat moeders lievelingsbloemen bloeien, een bloemendag gehouden te harer eere. Ieder der huisgenooten brengt dien dag voor moeder bloemen mee, een groote bouquet of 'n kleine, of, die 't erg slecht doen kan, 'n enkel, simpel bloempje, maar niemand komt met leege handen. Deze ééne dag wordt moeder eens in de bloemen gezet en speciaal geëerd als de *moeder* van 't gezin, de zorgende, ploeterende, werkende moeder. Dien eenen dag wordt *zij* eens verwend en elk bloempje, dat ze krijgt, is 't symbool van de dankbaarheid en liefde van haar huisgenooten.

Is dat geen aardige gedachte?

NOG EEN TYPISCH GROEPJE

Wat je onze Urker lezeressen ook zou kunnen verwijten, toch zeker niet dat *zij* modeslavinnen zijn!

„Nee, maar zij onderwerpen zich aan traditie, en is dat wel minder erge slavernij?” vraagt wellicht een meer modieus stadsdametje.

In zeker opzicht heeft ze gelijk. Alleen wanneer dit vasthouden aan overgeërfde gewoonten en kleederdracht ook is een zich thuis-voelen erin, omdat men juist die traditioneele gebruiken voor eigen levensopenbaring als de meest geschikte voelt, schuilt in die typische kleederdrachten het

echt-mooie. En juist omdat dit onder de jongeren meest niet zoo is, omdat het al meer wordt een zich voegen omdat men nog niet anders durft, zijn die typische kleederdrachten gedoemd om vroeger of later te verdwijnen. Het kan in onzen modernen tijd bijna niet anders, al is 't om 't schilderachtige van die oude costuums jammer. Méér jammer nog is het, dat de geest, die zoolang 't oude in stand deed houden, kamp geven moet!

Hoe 't ook zij: wanneer gij, Urkertjes, of Zeeuw-tjes, of wie ge zijt, er vroeger of later toe mocht komen, uw typische dracht te verwisselen voor een meer gewone, doe het dan niet al hoofdschuddend om uw dwaasheid, die u zoolang deed vasthouden aan 't oude. Eerder zou u passen een gevoel van weemoed, omdat dit oude, waarin toch zooveel goeds was, zich niet langer laat vereenigen met de eischen, die deze tijden stellen.

Echter, zoover zijn we nog niet. Gelukkig nog niet. Onze vijf zusters zijn haar costuum nog trouw gebleven. En dat een ouderwetsche kleeding zich wel laat vereenigen met nieuwe begrippen blijkt wel uit het feit, dat de middelste van deze vijf, die me 't kiekje zond, er bij vertelde, dat ze leidster van de meisjesvereeniging op Urk is.

Als er nu soms lezeressen zijn die, inplaats van mee te doen aan een fietstochtje, er over denken eens een uitstapje naar Urk te maken, dan weten ze alvast, dat ze ook daar onbekende bekenden zullen ontmoeten!

J. M. W.—W.